

1. Ó, María, mig langar heim

Hann sigldi út um höfin blá í sautján ár
og sjómennsku kunni hann upp á hár.
Hann saknaði alla tíð stúlkunnar
og mynd hennar stöðugt í hjarta hann bar.

Viðlag:

Ó, María, mig langar heim,

ó, María, mig langar heim,

því heima vil ég helst vera

ó, María hjá þér.

Í höfnum var hann hrókur mikils fagnaðar
hann heillaði þar allar stúlkurnar.

En aldrei hann meyjarnar augum leit
það átti ekki við hann að rjúfa sín heit.

Ó, María.....

Svo kom að því hann vildi halda heim á leið,
til hennar, sem sat þar og beið og beið.

Hann hætti til sjós tók sinn hatt og staf
og heimleiðis sigldi um ólgandi haf.

Ó, María.....

En fleyið bar hann aldrei heim að fjarðarströnd.
Hann ferðast ei meira um ókunn lönd.

En María bíður og bíður enn,
hún bíður og vonar hann komi nú senn

2. Suður um höfin

Suður um höfin að sólgylltri strönd
sigldi ég fleyi mínu til að kanna ókunn lönd.

Og meðan ég lifi, ei bresta þau bönd
sem bundið mig hafa við suðræna strönd.

Hún kom sem engill af himni til mín,
heillandi eins og þegar sólin björt í heiði skín.

Og yndisleg voru þau ævintýr mín
og yndisleg voru hin freyðandi vín.

Þegar dagur var kominn að kveldi,
þá var kátt yfir börnum lands,
þá var veisla hjá innfæddra eldi
og allir stigu villtan dans.

Suður um höfin að sólgylltri strönd,
svífur minn hugur, þegar kólna fer um heimalönd.
Og meðan ég lifi, ei bresta þau bönd
sem bundið mig hafa við suðræna strönd.

3. Sjómannavalsinn

Það gefur á bátinn við Grænland
og gustar um sigluna kalt,
en togarasjómanni tamast það er
að tala sem minnst um það allt.

En fugli, sem flýgur í austur,
er fylgt yfir hafið með þrá.

Og vestfirskur jökull, sem heilsar við Horn
í hillung með sólroðna brá,
segir velkominn heim, segir velkominn heim,
þau verma hin þögulu orð.

Sértu velkominn heim, yfir hafið og heim.

Þá er hlegið við störfín um borð.

En geigþungt er brimið við Grænland
og gista það kýs ekki neinn.

Hvern varðar um draum þess og vonir og þrár,
sem vakir þar hljóður og einn?

En handan við kólguna kalda
býr kona, sem fagnar í nótt
og raular við bláeygan, sofandi son,
og systur hans, þaggandi hljótt:

Sértu velkominn heim, sértu velkominn heim.

Að vestan er siglt gegnum ís.

Sértu velkominn heim, yfir hafið og heim.

Og Hornbjarg úr djúpinu rís.

4. Síldarvalsinn

Syngjandi sæll og glaður,

til síldveiða nú ég held

það er gaman á Grímseyjarsundi

vð glampanði kvöldsólareld.

Þegar hækkar í lest og hleðst mitt skip

við háfana fleiri og fleiri,

svo landa ég síldinni sitt á hvað

á Dalvík og Dagverðareyri.

Seinna er sumri hallar

og súld og bræla er,

þá held ég fleyi til hafnar,

í hrifningu skemmti ég mér.

Í dunandi dansi, við dillandi spil

og dansana fleiri og fleiri

því nóg er um hýreyg og heillandi sprund

á Dalvík og Dagverðareyri.

5. Þórður sjómaður

Hann elskaði þilför, hann Þórður,
og því komst hann ungur á flot.

Og hann kunni betur við Halann
en hleinarnar neðan við Kot.

Hann kærði sig ekkert um konur,
en kunni að glingra við stút,
og tæki hann upp pyttu,
er töf varð á löndun

hann tók hana hvíldarlaust út.

Og þá var hann vanur að segja si svona:

„Ja, sjómennskan er ekkert grín.

∴ Þó skyldi ég sigla um eilífan aldur,
ef öldurnar breyttust í vín ∴

∴ Já, sjómennskan, já, sjómennskan,
já, sjómennskan er ekkert grín" ∴

Og þannig leið ævin hans Þórðar

við þrældóm og vosbúð og sukk.

Svo kvaddi hann lífið eitt kvöldið.

Þeir kenndu það of miklum drukk.

Og enn þegar sjóhetjur setjast

að sumbli og liðkast um mál

þá tæma þeir ölkollu honum til heiðurs

og hrópa í fögnuði: Skál!

6. Ship-o-hoj

Sjómannslíf, sjómannslíf,
draumur hins djarfa manns,
blikandi bárufans,
býður í trylltan dans.

Sjómannslíf, sjómannslíf,
ástir og ævintýr
fögnuð í faðmi býr
brimhljóð og veðragnýr.

Ship-o-hoj, ship-o-hoj
ferðbúið liggur fley.
Ship-o-hoj, ship-o-hoj
boðanna bíð ég ei.

Við stelpurnar segi ég
ástarljúf orð
einn, tveir, þrír kossar
svo stekk ég um borð.

Ship-o-hoj, ship-o-hoj

mig seiðir hin svala dröfn.

Ship-o-hoj, ship-o-hoj

og svo nýja í næstu höfn.

7. VERTU SÆL MEY

Við brimsorfna kletta bárurnar skvetta

hvítfextum öldum húmdökku kvöldum

sjómanninn laða og seiða.

Skipstjórar kalla, skipanir gjalla

vélarnar emja, æpa og lemja.

á haf skal nú haldið til veiða.

Vertu sæl mey.

Ég kem aftur er kvöldar á ný.

Gleym þú þú mér ei,

þó að báran sér bylti með gný.

Eigirðu yl

handa sjómanni er sjöstjarnan skín,

þá stendur hann brosandí í stórsjó og byl

við sinn stjórnvöl og hugsar til þín.

8. Stál og hnífur

Þegar ég vaknaði um morguninn

er þú komst inn til mín.

Hörund þitt eins og silki

andlitið eins og postulín.

Við bryggjuna bátur vaggar hljótt,

í nótt mun ég deyja.

Mig dreymdi dauðinn segði komdu fljótt

það er svo margt sem ég ætla þér að segja.

Ef ég drukkna, drukkna í nótt,

ef þeir mig finna.

Þú getur komið og mig sótt

þá vil ég á það minna.

Stál og hnífur er merki mitt

merki farandverkamanna.

Þitt var mitt og mitt var þitt

meðan ég bjó á meðal manna.

9. Landleguvalsinn

Forðum var verandi á vertíð í eyjunum

víst er það svona enn.

Þarna var indælis úrval af meyjunum

og álitlegir menn.

Alltaf í landlegum liðu fljótt næturnar

við leiki, söng og skál.

Þar Adamssynirnir og Evudæturnar

áttu sín leyndarmál.

Viðlag:

Þá var nú gleði og geislandi hlátur

sem bergmálar enn.

Þá voru sorgir og saknaðargrátur

sem bergmálar enn.

Ánægðir til hafs úr höfn

förum við

gleymnir á meyjanna nöfn

vorum við

hlátur og grátur í huganum bergmálar enn.

Sjómönnum þótti á Siglufjörð farandi

síldinni landað var.

Ekki er spurningum öllum svarandi

um það, sem skeði þar.

Þar voru indælar andvökunæturnar

upp í Hvanneyrarskál.

Þar Adamssynirnir og Evudæturnar

Áttu sín leyndarmál.

Þá var nú gleði og geislandi hlátur...

10. Kvöldsigling

Bátur líður út um eyjasund,

enn er vor um haf og land.

Syngur blærinn einn um aftanstund,

aldan niðar blítt við sand.

Ævintýrin eigum ég og þú,

ólgar blóð og vaknar þrá.

Fuglar hátt á syllum byggja bú,

bjartar nætur vaka allir þá.

Hvað er betra en vera ungur og ör,

eiga vonir og æskufjör,

geta sungið, lifað leikið sér,

létt í spori hvar sem er

og við öldunið um aftanstund

eiga leyndarmál og ástarfund.

11. Einsí kaldí úr Eyjunum

Ég heiti Einsí kaldí úr Eyjunum,
ég er inn undir hjá meyjunum
og hvar sem ég heiminn fer
þær horfa á eftir mér.

Ég hef siglt um höfin hrein og blá
og hitt þær bestu Spáni á.

Þær slógust þar um mig, einar þrjár
með alveg kolsvart hár.

viðlag

Tra la la... úti á sjónum er mitt líf.

Tra la la... en í landi ást og víf.

Ég var lengi í kóngsins Kaupinhöfn
og kannski gæti ég fáein nöfn,
látið þig fá ef langar þig
og laglega biður mig.

Og þaðan fór ég til Þýskalands
og þar lenti ég í meyjafans
því allar vildu þær eiga mann
og maðurinn – ég var hann.

viðlag

Og austur á fjörðum eitthvert kvöld
ég álpaðist í töðugjöld.

Ég bjargaði mér fyrir björgin dimm
því þær báðu mín einar fimm.

Í Borgarfjörðum brá ég mér
á ball, rétt eins og gengur hér.
Þar hópurinn allur horfði á mig
og hver vildi reyna sig.

viðlag

Hvort sem ég á leiðir út með sjó
til austurheims eða Mexíkó,
hvort særok er eða siglt í blæ
mér er sama hvar ég ræ.
Því ég veit að hvar sem um ég fer
bíða meyjarnar allar eftir mér
en hugsji þær um hjónaband,
í hasti ég flý í land.

12. Suðurnesjamenn

Sæmd er hverri þjóð að eiga sægarpa enn.

Ekki var að spauga með þá Útnesjamenn.

Sagt hefur það verið um Suðurnesjamenn,

fast þeir sóttu sjóinn og sækja hann enn.

Unnur bauð þeim faðm sinn svo ferleg og há:

kunnu þeir að beita hana brögðum sínum þá.

Sagt hefur það verið um Suðurnesjamenn,

fast þeir sóttu sjóinn og sækja hann enn.

Kunnu þeir að stýra og styrk var þeirra mund:

bárum ristur byrðingar ólífisund.

Sagt hefur það verið um Suðurnesjamenn,

fast þeir sóttu sjóinn og sækja hann enn.

Ekki er að spauga með íslenskt sjómannsblóð,
ólíandi sem hafið og eldfjallaglóð.

Sagt hefur það verið um Suðurnesjamenn,

fast þeir sóttu sjóinn og sækja hann enn.

Ásækið sem logi og áræðið sem brim,

hræðist hvorki brotsjó né bálviðra glym.

Sagt hefur það verið um Suðurnesjamenn,

fast þeir sóttu sjóinn og sækja hann enn.

Gull að sækja í greipar þeim geigvæna mar
ekki nema ofurmennum ætlandi var.

Sagt hefur það verið um Suðurnesjamenn,
fast þeir sóttu sjóinn og sækja hann enn.

13. KOKKUR Á KÚTTER FRÁ SANDI

Ég er kokkur á kúttur frá Sandi.

Ég fæ kjaftshögg hvern einasta dag.

Og ekki líður mér betur í landi,
ef ég lendi við konuna í slag.

Hún er tvígild að afli hún Tóta
og ég tala ekki um sé hún reið,
enda tek ég þá fljótast til fóta,
því að flótti er sú einasta leið.

Ég var var ungur er Tóta mig tældi,
okkar trúlofun samstundis birt.
Og í hjónaband þvínæst mér þvældi,
það var óveðursblandið og stirt.

Því þegar frá leið hljóp fjandinn í svínið,

og fædd voru ellefu börn,
þá var búið með gaman og grínið,
þá var grátur mín síðasta vörn.

Því á kvöldin er kjaftshögginn dundu,
svo í kjammana báða mig sveið
og tárin af hvörmum mér hrundu
þegar hræddur und' rúmið ég skreið.

Já, þá skemmti hún sér skjátan sú arna
er hún skammirnar dynja á mér lét,
meðan ég hímdi hundflatur þarna
og hreyfði mig ekki um fet.

En á kúttinum allir sig krossa
ef ég kem fram með viðbrenndan graut
og skipstjórans brástjörnur blossa
meðan bölvar rétt eins og naut.

Og ef kjötsúpan virðist með kekkjum,
eða kjötbollan reynist of hrá,
þeir kenna slíkt helvískum hrekkjum,
svo hefst skemmtunin vöngum mér á.

Ef ég lifað fæ lengur en Tóta,
er hún leggur á eilífðarbraut,
skal ég dansa og daganna njóta
og elda dýrindis rúsínugraut.

En mig hryllir, ef hittumst við aftur,
er ég héðan af jörðinni fer,
nema einhver mér ókunnur kraftur
komi óðar og liðsinni mér.

14. Minning um mann

Nú ætla ég að syngja ykkur lítið fallegt ljóð
um ljúfan dreng, sem fallinn er nú frá,
um dreng sem átti sorgir en ávallt samt þó stóð
sperrtur þó að sitthvað gengi á.

Í kofaskrifli bjó hann, sem lítinn veitti yl,
svo andvaka á nóttum oft hann lá.
Þá Portúgal hann teygði, það gerði ekkert til,
það tókst með honum yl í sig að fá.

Viðlag:

Þið þekktuð þennan mann,
þið alloft sáuð hann,

drykkjuskap til frægðar sér hann vann.

Börnum var hann góður, en sum þó hræddust hann,
hæddu hann og gerðu að honum gys.
Þau þekktu ei litlu greyin þennan mæta mann,
já, margt er það sem börnin fara á mis.

Þið þekktuð..

Munið þið að dæma ei eftir útlitinu menn,
en ýmsum yfir þessa hluti sést.
Því til er það að flagð er undir fögru skinni enn
en fegurðin að innan þykir best.

Þið þekktuð..

Nú ljóðið er á enda um þennan sómasvein,
sem að þráði brennivín og sæ.
Hann liggur nú á kistubotni og lúin hvílir bein,
í kirkjugarði í Vestmannaeyjabæ.

Þið þekktuð..

15. Sem lindin tær

Ó, hve gott á lítil lind,
leika frjáls um hlíð og dal,
líða áfram létt sem hind,
líta alltaf nýja mynd.

Hvísla ljóði að grænni grein,
glettast ögn við lítið blóm,
lauma kossi á kaldan stein,
kastast áfram tær og hrein.

Ég vildi að ég væri eins og þú
og vakað gæti bæði daga og nætur,
þá öllu skildi hveða óð um unað, ást og trú,
sem aldrei bregst en hugga lætur.

Já ef ég mætti lifa eins og lindin silfurtær
sem lög á sína undrastrengi slær.

16. PÍPAN

Ég sá hana fyrst á æskuárum,
ósnortin var hún þá.
Hún fyllti loftið af angan og ilmi,
æsandi losta og þrá.
Síðla á kvöldin við fórum í felur,
mér fannst þetta svolítið ljótt,

en alltaf var þetta meiri og meiri
munaður hverja nótt.

Ég ætlaði seinna að hætta við hana
ég hélt að það yrði létt.

En ég varð andvaka næstu nætur
því nú voru takmörk sett.

Endurminningin örvaði blóðið,
ástin mér villti sýn.

Innan skamms fór ég aftur til hennar
og eftir það varð hún mín.

Hún fylgir mér ennþá svo trygg og trú,
svo tággrönn og hnakkakerrt.

Aldrei hefur hún öðrum þjónað
né annarra varir snert.

Hvenær sem grípur mig hugarangur
hún huggar mig raunum í,
þá treð ég í hana tóbaksmoði
og tendra svo eld í því.

17. Heimkoman